

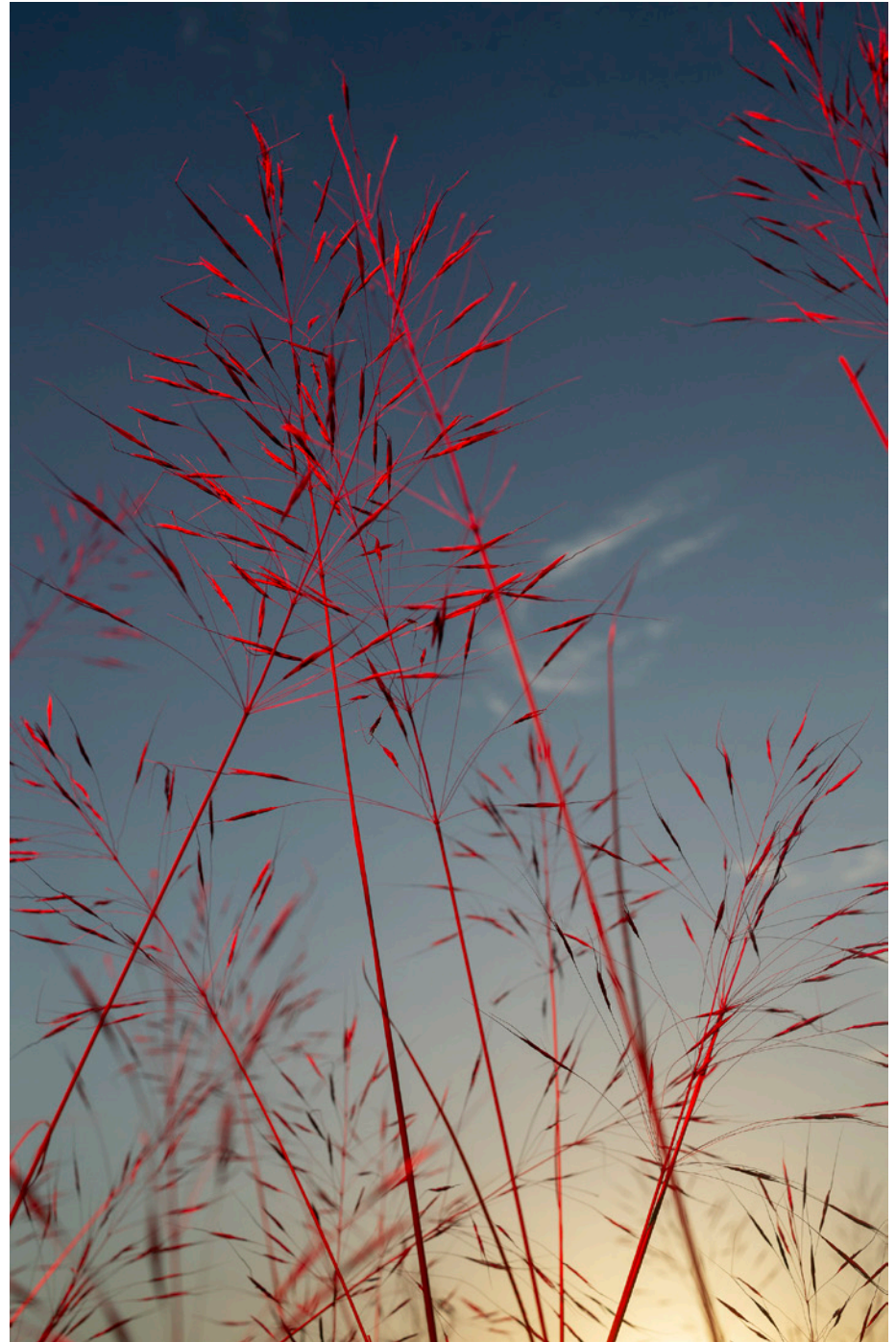
SIVÁK ZSÓFIA

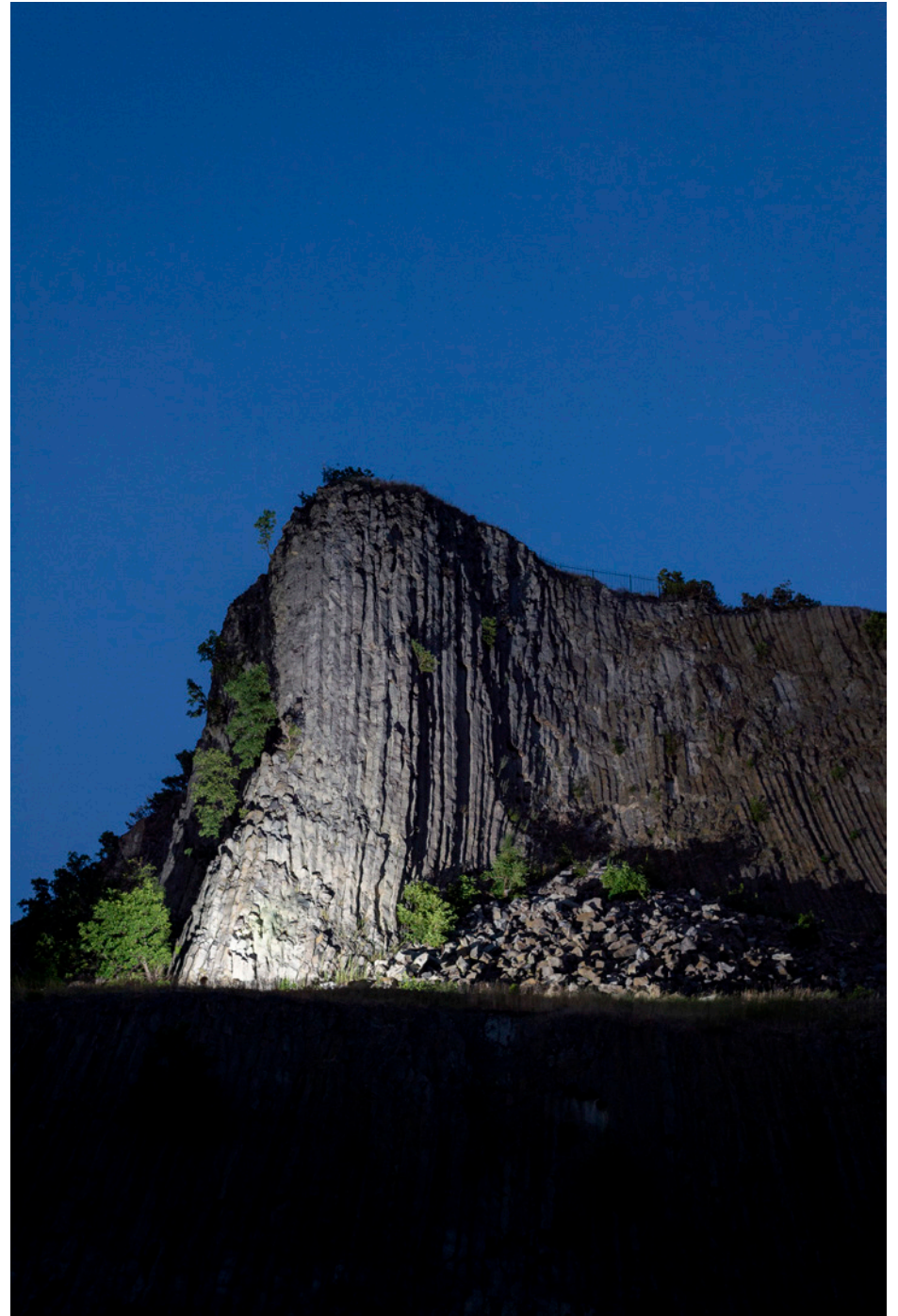
PORTFÓLIÓ

VISSZHANG
(2022 -)









ÁRAINK FORINTBAN ÉRTENDŐK

(2019-2022)

Sokáig a vidéki lét meghatározó és elengedhetetlen helyszíne volt a kocsmá. A kocsmá volt az, ahol hajnalban a melós legurított egy felest az olcsóbbikból, hogy legyen ereje a napi robothoz, ahol a kiöregedett rendőr és tűzoltó összefutottak délelőttönként egy fröccsre, hogy megvitassák a hétvégi focimeccseket. A hely, ahol a betérő gazdát bárki megkérdezhetette, hogy mikor kell hozzálátni a lemosó permetezéshez és ahol neki lehetett támaszkodni a pultnak, és a csaposnak elsírni a bánatot, hogy az élet fabatkát sem ér asszony nélkül, aki egy hete hagyta ott az embert. A kocsmá, ahol soha nem kérdeztek, de mindig szóba álltak veled.

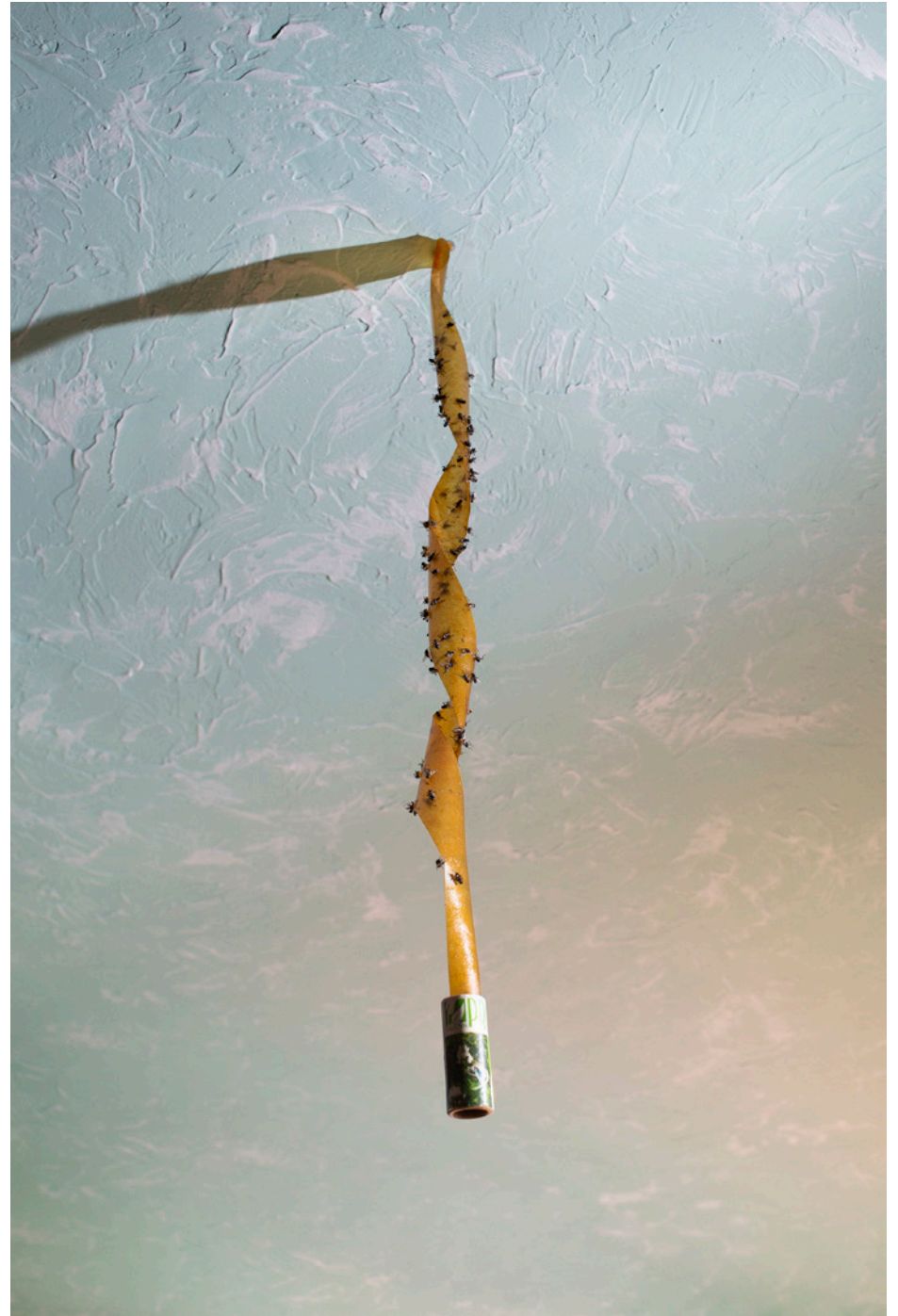
Az utóbbi években számos vidéki kocsmá zárt be végleg vagy alakult át a helyi igényeknek megfelelően, rendszerint teljesen megfosztva eredeti funkciójától. Az Áraink forintban értendők című sorozatban Heves megye 3000 fő alatti településeinek még nyitva lévő kocsmáit keresem fel és résztvevő megfigyelőként, szubjektív szempontok alapján fényképezem azokat.

A megyében születtem és nőttem fel, így a személyes kötődés miatt esett a választásom a térségre. Heves megye Magyarország északkeleti részében, az Észak-magyarországi régióban található, 107 község, 3 nagyközség és 11 város alkotja. 2018-as mérések szerint a lakosság 295 ezer fő körüli, azonban ha az elmúlt évek tendenciáit nézzük, ez a szám folyamatosan csökken.

.















HAJNALHASADÁSIG

(2018-2020)

A magyarországi romák helyzete évek óta foglalkoztat. Hosszú ideig kelet-magyarországi szegregátumokat látogattam, majd szélesebb körben is vizsgálni kezdtem az etnikumot.

A társadalmi sztereotípiák és a közbeszéd által kialakult egy többnyire negatív kép a szóban forgó népcsoportról. Tapasztalatom szerint ha roma reprezentációról van szó, a vizuális térben is főképp a nyomor, a szegénység ábrázolása a megszokott, míg meglepően kevés szó esik a roma kultúrában mai napig erősen élő sajátos értékekről, tradíciókról. A fentiekből kiindulva a téma egy olyan szegletét kezdtem vizsgálni, melyben a cigányság nem a már sokat láttatott nélkülöző, leszakadozó kisebbség formájában jelenik meg: az elmúlt két évben több, mint harminc privát és nyilvános roma rendezvényre látogattam el az ország különböző pontjain, keresve a roma közösségekben megjelenő ünnepi momentumokat.

.













JÓZSIÉK

(2015 - 2017)

Kerecsenden, egy északkelet-magyarországi, 2000 fős faluban nőttem fel. A település lakóinak jelentős hányada mélyszegénységben él, 40%-a roma származású. Már Budapesten éltem, mikor először az otthoni cigánytelepre látogattam. Lassanként sikerült feloldani a köztem és az utcában lakók közt korábban érzékelhető bizalmatlanságot, miközben a fókusz egy személyes történetre összpontosult: szoros baráti kapcsolatba kerültem egy ötgyermekes családdal, melynek köszönhetően lehetőségem nyílt az életüket belülről figyelni és dokumentálni. A Józsiéknál jelenlévő számos nehézség ellenére igyekszem az életük szép, vagy szépnek vélt részleteit kiemelni.















